

HC 4, 15-05-2018, I. Omvang van het geding (vervolg) II. Toetsing Onderwerpen

1. Omvang van het geding (vervolg)

- Invloed rechter
- Invloed bestuur

2. Toetsing door de rechter

- Toetsing rechtmatigheid
- Toetsingsmoment
- Passeren gebreken (6:22 Awb)
- Relativiteitsvereiste (8:69a Awb)

4.1.1. Invloed van de *rechter* omvang discussie in beroep

Art. 8:69 Awb Lid 1 De bestuursrechter doet uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting. **Lid 2** De bestuursrechter vult ambtshalve de rechtsgronden aan. **Lid 3** De bestuursrechter kan ambtshalve de feiten aanvullen.

Alle drie leden zijn relevant bij de bespreking van de omvang van het geding. De hoofdregel conform lid 1 is dat partijen de omvang van het geding bepalen. De uitzondering hierop is, ongeacht of een bepaalde kwestie door de eiser/verweerder naar voren is gebracht, de bestuursrechter op grond van de openbare orde ambtshalve dient te toetsen,

Deze **ambtshalve toetsing** vindt plaats buiten de omvang van het geding en is dus de uitzondering op art. 8:69 lid 1 Awb. Deze uitzondering vind je niet terug in het wetboek. De *definitie* ‘**bepalingen van openbare orde**’ is: “Bepalingen waarvan de betekenis voor de rechtsorde zo groot is, dat de rechter vindt dat hun gelding moet worden verzekerd, ongeacht de wil, de kennis of het belang van partijen”. Dan weet je in wezen nog weinig. Toen de Awb in werking trad was het ook nog onduidelijk wat dit voor de praktijk zou betekenen. Inmiddels zijn de bepalingen van de openbare orde in de jurisprudentie uitgekristalliseerd.

Bepalingen van openbare orde zijn *altijd* (i) bepalingen inzake de toegang tot de rechter (ii) bevoegdheid van de rechter (iii) ontvankelijkheid van de eiser. Is de eiser bijvoorbeeld wel belanghebbende, is het beroepschrift op tijd ingediend en is de verplichte voorprocedure wel gevolgd (etc)? (iv) bepalingen inzake de ‘harde’ buitengrenzen van de bestuursbevoegdheid: bijvoorbeeld vragen over de juiste toepassing van de regels omtrent delegatie en mandaat? Met de harde buitengrens wordt bedoeld dat de bestuursrechter niet uit eigen beweging alle bevoegdheidsvoorwaarden zal toetsen. Dat ligt op het bordje van de eiser. (v) De grondregels voor een behoorlijk proces. Hier gaat het bijvoorbeeld om 8:69 Awb zelf (de omvang van het geding) of art 8:57 Awb bij een zaak zonder zitting en je toestemming van partijen nodig hebt. Ook dit wordt uit eigen beweging door de rechter getoetst.

Bepalingen van openbare orde zijn *geen* formele voorschriften zoals de hoorplicht. De verklaring daarvoor is dat als iemand vindt dat bijvoorbeeld die hoorplicht geschonden is, hij dat zelf maar naar voren moet brengen. De materiële regels vallen ook niet onder de reikwijdte omdat de bestuursrechter dan zelf de omvang volledig zou bepalen en dat is juist in strijd met art. 8:69 lid 1 Awb. .

Kan **Europees recht** ook van openbare orde zijn? Hiervoor is het Van der Weerd-arrest (HvJEG 7-6-2007, C-222/05-225/05) van belang. Van der Weerd zijn eenhoevige dieren moesten worden gedood om de mond-en-klauwzeer de baas te kunnen. Van der Weerd gaat daar tegen in beroep maar al zijn gronden worden ongegrond verklaard door de bestuursrechter. De vraag komt aan de orde of de bestuursrechter ambtshalve aan de Europees rechtelijke regels moet toetsen nu Van der Weerd daar zelf niet mee gekomen is in de procedure. De bestuursrechter stelt daarvoor een prejudiciële vraag. Het

Europese Hof van Justitie geeft vervolgens aan dat er in beginsel geen verplichting is om ambtshalve te toetsen aan regels van Europees recht. Dit heeft te maken met het uitgangspunt van **procedurele autonomie**, wat betekent dat Europa zich in beginsel niet bemoeit met het nationale procesrecht. Alleen er gelden wel twee grenzen, namelijk het gelijkwaardigheidsbeginsel en doeltreffendheidsbeginsel. Daar wordt ook in deze casus op getoetst. De vraag die het Hof in het Van der Weerd-arrest beantwoordt is: “eisen het gelijkwaardigheidsbeginsel en/of het doeltreffendheidsbeginsel in dit geval dat de Nederlandse bestuursrechter toetst aan bepalingen van materieel Europees recht?”

Gelijkwaardigheidsbeginsel: Nationale procesregels die gelden voor vorderingen waarmee een burger probeert een aan het gemeenschapsrecht ontleend belang te beschermen, mogen niet ongunstiger zijn dan de regels die voor soortgelijke nationale vorderingen gelden. Dit betekent concreet dat als het Europees recht gekwalificeerd kan worden als recht van openbare orde in het Nederlandse recht, er ambtshalve moet worden getoetst. **Doeltreffendheidsbeginsel:** Nationale procesregels mogen de uitoefening van door het gemeenschapsrecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken. De regel van nationaal recht maakt in deze casus de uitoefening niet uiterst onmogelijk omdat de eiser zelf een beroep had kunnen doen op Europees recht en dat niet heeft gedaan.

Samengevat: het Europees recht verplicht niet tot de ambtshalve toetsing van Europees recht door de bestuursrechter. Er is alleen een verplichting tot toetsing als het gaat om een regel van openbare orde naar Nederlands recht.

4.1.2. Ambtshalve aanvullen rechtsgronden art. 8:69 lid 2 Awb

Iemand dient een beroepsschrift in en noemt allerlei beroepsgronden en hij noemt niet precies alle juridische regels die passen bij deze beroepsgronden. Het is dan een **verplichting** van de rechter om de juridische regels aan te vullen op grond van art. 8:69 lid 2 Awb (‘de bestuursrechter vult ambtshalve de rechtsgronden aan’). Dit vindt plaats binnen de omvang van het geding. De achtergrond hiervan is dat de rechter de rechtsregels behoort te kennen. Het gaat ook om Avv’s en bestuursrechtelijke beginselen maar de verplichting gaat niet zover dat ook beleidsregels aangehaald moeten worden door de bestuursrechter.

Voorbeeld in de rechtspraak: iemand vraagt een omgevingsvergunning bouwen aan voor een windmolen. Hier zijn derden het niet mee eens en ze voeren in het beroepsschrift aan dat het horizonvervuiling is en aantasting van het landschap. De bestuursrechter moet dan een juridische vertaalslag maken naar welstandsnormen.

4.1.3. Aanvullen van de feiten Art. 8:69 lid 3 Awb

De bestuursrechter **kan** ambtshalve de feiten aanvullen. Het gaat dus om een bevoegdheid. De gedachte komt ook hier tot uitdrukking dat de bestuursrechter actief onderzoek moet gaan naar de materiële waarheid.

Twee rechtsoverwegingen uit de rechtspraak die duidelijk maken dat het in de praktijk primair aan de partijen is om met feiten en het bewijs te komen en dat de rechter hier weinig gebruik van maakt: ‘In de procedure voor de bestuursrechter dienen partijen uit eigen beweging hun stellingen voldoende aannemelijk te maken en spontaan het daarvoor benodigde bewijsmateriaal aan te dragen. Vervolgens kan de bestuursrechter, indien hij daartoe aanleiding ziet, gebruik maken van de in hoofdstuk 8 van de Awb neergelegde onderzoeksbevoegdheden’. ‘Uitgangspunt van de bestuursrechtelijke procedure is dat partijen zelf de voor beoordeling en beslissing door de rechter relevante feitelijke gegevens aanleveren. Dat de bestuursrechter bevoegd is om ambtshalve de feiten aan te vullen (artikel 8:69, derde lid, van de Awb) maakt dit niet anders’.

4.1.4. Bewijsdomein

In civiele procedure heb je een duidelijke wettelijke bepaling inzake de bewijslast. Art. 150 Rv (Civiel) bepaalt namelijk dat de partij die zich beroept op rechtsgevolgen van door haar gestelde feiten of rechten,

de bewijslast draagt van die feiten of rechten, tenzij uit enige bijzondere regel of uit de eisen van redelijkheid en billijkheid een andere verdeling van de bewijslast voortvloeit.

In hoofdstuk 8 van de Awb staan geen regels over de bewijslast maar uit de jurisprudentie kunnen we dat wel afleiden. De bewijslastverdeling in de bestuurlijke fase vormt namelijk het aanknopingspunt voor de bewijslastverdeling in de rechterlijke fase. Hierbij is relevant de onderzoeksplicht van het bestuur (3:2 Awb + 7:11 Awb) en de informatieplicht van de burger (4:2 lid 2 Awb + 6:5 Awb) → Wanneer het bijvoorbeeld gaat om een beschikking op aanvraag en jij dus iets van het bestuursorgaan wilt, is het ook aan jou om de bewijzen te verstrekken. Je geeft bijvoorbeeld inzicht in je financiële situatie om in aanmerking te komen voor een uitkering. Maar ook bij ambtshalve besluiten kan het mogelijk zijn dat de bewijslast bij de burger ligt als je bijvoorbeeld een beroep doet op een uitzondering. Dan is het ook aan jou om met gegevens en feiten te komen die jou beroep ondersteunen.

4.1.5. Invloed *bestuur* omvang discussie beroep

Het bestuur kan de discussie bij de rechter beïnvloeden, door het bestreden besluit hangende het daartegen ingestelde beroep, te wijzigen, in te trekken of te vervangen.

Maar wat als je als eiser het niet eens bent met dit gewijzigde besluit? Daar gaat art. **6:19 Awb** over. Art. 6:19 Awb (**Lid 1**) Het bezwaar of beroep heeft van rechtswege mede betrekking op een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit, tenzij partijen daarbij onvoldoende belang hebben (**Lid 5**) De bestuursrechter kan het beroep tegen het nieuwe besluit echter verwijzen naar een ander orgaan, indien behandeling door dit orgaan gewenst is

De procedure loopt dus gewoon door en art. 6:19 Awb bepaald dan dat je van rechtswege ook tegen het gewijzigde besluit beroep instelt. In een uitspraak moet het bestuursorgaan of de bestuursrechter dan ook over beide besluiten oordelen tenzij partijen onvoldoende belang daarbij hebben. Dit betreft het procesbelang van partijen. Er is bijvoorbeeld geen procesbelang als aan al je eisen wordt voldaan en je alsnog in beroep gaat. Art 6:19 Awb staat niet voor niets in hoofdstuk 6 en is dus van belang voor bezwaar, beroep en hoger beroep.

4.2. Toetsing

1. Toetsing rechtmatigheid (8:77 lid 2 Awb)
2. Toetsingsmoment
3. Passeren gebreken (art. 6:22 Awb)
4. Relativiteitsvereiste (art. 8:69a Awb)

4.2.1. Rechtmatigheidstoetsing

Bij de bestuursrechter gaat het alleen om een toetsing van de rechtmatigheid (8:77 lid 2 Awb) en niet om een volledige heroverweging. De rechter kijkt daarvoor naar (i) wettelijke voorschriften (ii) beleidsregels; 4:84 Awb (iii) Vaste gedragslijn; gelijke behandeling, consistentie (iv) 3:2, 3:4 lid 1, 3:46/47/7:12 lid 1 Awb (v) 3:4 lid 2 Awb [beoordelingsvrijheid= marginale toetsing].

- Zeg nooit dat de bestuursrechter slechts marginaal toetst. Want als je dat zo opschrijft is dat veel te ongenueanceerd. Marginale toetsing heeft alleen betrekking op de beleidsvrijheid en de invulling van de beoordelingsvrijheid. Een marginale toets is vervolgens ook gewoon een onderdeel van de inhoudelijke toets en zegt alleen iets over de toetsingsintensiteit.
- Er is in de wereld van het bestuursrecht discussie over of de discretionaire bevoegdheden niet langer automatisch marginaal getoetst moet worden. In de jurisprudentie zijn hier en daar ook al wat verschuivingen waarneembaar van een meer ‘volle toets’.

4.2.2. Toetsingsmoment

De hoofdregel in **bezwaar** is een **ex nunc** beoordeling. Dit betekent dat het bestuursorgaan kijkt naar de feiten, rechtsregels en omstandigheden zoals die zijn op het moment van bezwaar. De hoofdregel in

beroep is ex tunc. De rechter toets de rechtmatigheid dus zoals de feiten, rechtsregels en omstandigheden zoals die waren toen het besluit genomen was. Dit betekent dat een besluit niet onrechtmatig kan worden geoordeeld als er later feiten worden gemeld die zijn ontstaan na het nemen van het bestreden besluit en is dus het gevolg van de hoofdregel ex tunc.

Natuurlijk zijn er **uitzonderingen**, zoals: art. 83 Vreemdelingenwet waarbij de rechtbank bij de beoordeling rekening moet houden met feiten en wijzigingen na het bestreden besluit omdat er voortdurend beleidswijzigingen in dit rechtsgebied zijn en een beoordeling ex nunc daarmee de vreemdelingenrechtspraak efficiënter maakt. Tevens is art. 5:46 lid 4 Awb een uitzondering, waarbij het gaat om punitieve sancties en het gunstigste rechtsregime wordt toegepast.

Enkele **kanttekening**: Besluiten die zien op een tijdvak (subsidie, belasting): die worden beoordeeld naar het moment van het tijdvak. Het gaat bijvoorbeeld om een belastingaanslag van het jaar 2015, dan wordt er ook naar dit jaar gekeken voor de feiten, rechtsregels en omstandigheden. Vervolgens bevat nieuwe wetgeving vaak overgangsrecht, wat relevant is voor de vraag welke rechtsregels toegepast moet worden en hoe je als rechter moet toetsen.

Een **aandachtspunt** is finale geschilbeslechting. Finale geschilbeslechting betekent dat met de uitspraak van de bestuursrechter duidelijk wordt welk besluit voor de toekomst gaat gelden. Dus niet alleen heet besluit vernietigen maar mogelijkheden bieden voor de partijen met betrekking tot wat er in de toekomst gaat gelden. Dit kan bijvoorbeeld doordat de rechter zelf in de situatie voorziet en zijn uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. Ook dan is het toetsingsmoment ex nunc. Dan kijk je niet naar het bestreden besluit maar naar feiten en omstandigheden zoals die zijn op dat moment. Dat is iets om in de gaten te houden bij het finaliseren van geschillen.

4.2.3. Passeren gebreken Art. 6:22 Awb

Doorgaans leidt een gebrek in de besluitvorming tot een onrechtmatig besluit en de vernietiging daarvan (8:72 Awb). Maar er is ook een **bevoegdheid** van de bestuursrechter om de schending van de juridische norm te passeren. Dit betekent vervolgens dat het beroep op dat punt ongegrond is. De rechter ziet wel een fout maar het leidt niet tot een gegrond beroep en een onrechtmatig besluit.

Het is belangrijk om te beseffen dat de bevoegdheid in art 6:22 Awb verschilt met het in stand laten van de rechtsgevolgen ingevolge art 8:72 lid 3 onder a Awb. Dit artikel betekent namelijk dat de rechter een gebrek ziet, hij dit besluit vervolgens ook vernietigt maar wel de rechtsgevolgen in stand laat.

Art 6:22 en 8:72 lid 3 onder a Awb hebben namelijk verschillende consequenties. Wanneer een besluit wordt vernietigd (8:72 lid 3 onder A Awb) is dat bepalend voor de eiser om in aanmerking te komen voor een schadevergoeding op grond van een onrechtmatige daad. Bij het passeren van het besluit (6:22 Awb) is die mogelijkheid er niet. Er is dan hooguit een mogelijkheid tot een veroordeling in de proceskosten en griffierechten.

Wanneer kun je 6:22 Awb toepassen? Je kunt het toepassen om formele gebreken in de procedure te passeren, zoals fouten in de ter inzage legging van stukken of publicatieverplichtingen. Je kan ook materiële gebreken passeren met 6:22 Awb (relatief nieuw: sinds 2013), zoals bijvoorbeeld een bevoegdheidsgebrek middels mandaat. Art. 6:22 Awb heeft dus een vrij ruime toepassingsbereik op formeel en materieel gebied.

Maar een belangrijke voorwaarde is dat aannemelijk moet zijn dat belanghebbenden door het passeren niet zijn benadeeld. De rechter moet daar dus van overtuigd zijn. Uit de jurisprudentie volgt dat hier niet aan wordt voldaan als zonder schending van de norm mogelijk een ander besluit zou zijn genomen. Dit moet namelijk een aanleiding voor de rechter zijn om 6:22 Awb niet toe te passen. Voorbeeld 1: de schending van de hoorplicht in de bezwaarfase. De bezwaarfase heeft namelijk een eigen karakter (toetsing op rechtmatigheid en doelmatigheid). De afdeling bestuursorgaan passeert zelden de hoorplicht met art 6:22 Awb omdat niet is uitgesloten dat het bestuursorgaan een ander inhoudelijk besluit had

genomen als er wel was gehoord. Voorbeeld 2: De bestuursrechter constateert een zodanig gebrek dat zo erg is dat het bestuursorgaan bepaalde actie moet ondernemen om het gebrek te herstellen. Dit is bijvoorbeeld het geval als de rechter een bestuurlijke lus toepast. Het besluit moet worden vernietigd maar met behulp van deskundigen moet het gebrek worden hersteld door het bestuursorgaan. Als je deze bestuurlijke lus toepast als bestuursrechter kun je niet meer gebruik maken van art 6:22 Awb.

Het nut van art 6:22 Awb is dat het een bijdrage levert aan de finale geschilbeslechting. Het heeft namelijk niet zoveel nut om op kleine dingen het besluit te vernietigen en met het passeren is vervolgens duidelijk wat voor besluit voor de toekomst geldt en waar partijen aan toe zijn. Tevens sluit art 6:22 Awb aan bij het uitgangspunt van individuele rechtsbescherming. De redenering is dat als er sprake is van een schending van een norm waar jij een beroep op doet en jij daar niet door wordt benadeeld, dat jij daar ook niet in beschermt hoeft te worden. Het bestuursrecht is er namelijk niet om de objectieve norm te handhaven.

4.2.4. Relativiteitsvereiste (8:69a Awb)

Het relativiteitsvereiste is een vrij nieuwe bepaling die sinds 2013 in de Awb is opgenomen. Het relativiteitsvereiste van art 8:69a Awb verandert niets aan de beroepsgronden die je mag aanvoeren in het beroepsschrift.

Voorbeeld: Nabij een villawijk wordt een besluit genomen om de mogelijkheid tot vestiging van een woonwagenkamp mogelijk te maken. De bewoners van de villawijk waren daar niet blij mee omdat het ten koste gaat van hun leefklimaat en gaan daarom in bezwaar en beroep. Ze voeren aan dat het besluit niet goed is omdat de woonwagenkampbewoners geluidsoverlast zullen ondervinden van het spoor. Echter, de geschonden norm strekt niet tot de bescherming van de villawijkbewoners omdat hun belang het behouden van het woon en leefklimaat is. Tot de invoering van het relativiteitsvereiste kon dit wel tot vernietiging van het bestreden besluit leiden, wat nu dus onmogelijk is.

Art 8:69a Awb: De bestuursrechter vernietigt een besluit niet op de grond dat het in strijd is met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel, indien deze regel of dit beginsel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept. 6:163 BW: Geen verplichting tot schadevergoeding bestaat, wanneer de geschonden norm niet strekt tot bescherming tegen de schade zoals de benadeelde die heeft geleden. Er wordt wel gezegd dat het bestuursrechtelijke relativiteitsvereiste een twee-eiige tweeling met het civiele rechterlijke relativiteitsvereiste is. Ze lijken namelijk wel op elkaar maar toch niet helemaal. In het civiele recht is er sprake van een vereiste om een vordering te kunnen doen op grond van de onrechtmatige daad en bij art 8:69a Awb van de relatieve toetsing om een besluit te kunnen vernietigen.

De ratio achter art 8:69a Awb is dat partijen er niet van alles bij halen om het besluit onderuit te kunnen halen en zodoende de slagvaardigheid van het bestuur te vergroten. Het draagt ook weer bij aan individuele rechtsbescherming. Als je namelijk een beroep doet op een norm die jou niet beschermt dan is er geen aanleiding om daar wel een beroep op te doen.

Het relativiteitsvereiste moet je wel altijd toepassen op een specifieke geval! Dus is er verband tussen de gestelde geschonden norm en de daadwerkelijke reden van eiser om in beroep te gaan? (congruentie) en wordt het belang van eiser feitelijk geschaad, of dreigt het feitelijk te worden geschaad, door schending van de gestelde geschonden norm? (causaliteit)

In de praktijk wordt de relativiteit vooral toegepast in het omgevingsrecht, omdat je daar vaak drie partijen belangen hebt. De bestuursrechter heeft twee redeneringen afhankelijk van het type norm. Als er sprake is van ruimtelijke ordening en milieubescherming dan levert dit geen problemen op voor de relativiteit. De individuele bescherming van burgers lopen hier namelijk parallel mee omdat de wetgever deze open normen mede met het oog op individuele normen in het leven heeft geroepen. Dit betekent dat iemand een beroep kan doen op deze algemene open normen.

Bij normen met betrekking tot bescherming van monumenten en natuurbescherming ligt dit anders omdat dit normen zijn die puur zijn geschreven voor het algemeen belang en daar lopen individuele belangen niet parallel mee. Voorbeeld bescherming monument: een buurman van een hotel in Amsterdam wil zijn monument wijzigen en vraagt een vergunning aan. Daar is de hoteleigenaar het niet mee eens omdat hij het stadsgezicht wil behouden en omdat zij gezamenlijk een monumentale muur delen. De vergunning had wat hem betreft geweigerd moeten worden vanwege de monumentenzorg. Maar strekt de vergunning van de monumentenzorg tot de belangen waar de eiser (hoteleigenaar) zich op beroept? De bestuursrechter geeft aan dat de belangen van eiser zodanig verweven zijn met het beschermen van de monumentstatus dat het relativiteitsbeginsel daar niet aan in de weg staat. De hoteleigenaar kan zich daar dus op beroepen. Er is sprake van een vergelijkbare redenering bij de natuurbescherming (bescherming van soorten en gebieden).

Er wordt bijvoorbeeld niet voldaan aan de relativiteit als een bedrijf een beroep doet op de monumentenzorg maar het een commercieel belang heeft, namelijk de verhuur van vastgoed. Dit belang is geen belang dat volgt uit de monumentenzorg en is daar ook niet mee verweven. Een voorbeeld met betrekking tot de natuurbescherming: het woon-en leefklimaat van de buurman van een veehouderij wordt feitelijk niet geschaad door de gestelde schending van natuurbeschermingsnormen met betrekking tot een natuurgebied 3km verderop. Er is dan geen sprake van verwevenheid omdat jou eigen woon- en leefklimaat daar niet mee wordt geschaad.

Toepassing praktijk (vervolg)

Veel algemene normen worden uitgewerkt in meer specifieke normen. Je dient dan het beschermingsbereik van de specifieke norm te beoordelen en kan dus niet terugvallen op de algemene normen. Ook de formele normen/beginselen hebben geen zelfstandige betekenis maar de onderliggende materiële normen zijn bepalend. Je moet dus bijvoorbeeld kijken naar de geluidsnormen in plaats van de algemene hinderbepalingen.

Sinds 2016 is er 'Correctie Widdershoven' die kan maken dat via het gelijkheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel niet voldaan hoeft te worden aan het relativiteitsvereiste. Er is tot nu toe één keer een uitspraak geweest waar deze correctie is toegepast. Het ging om de Koninklijke Slijtersunie die stelde dat Drank- en horecawet was geschonden omdat er bij de supermarkten niet permanent een leidinggevende aanwezig is in de aanwezige slijterijen en daar niet handhavend tegen opgetreden wordt. Daar worden zij door benadeeld omdat in zelfstandige slijterijen altijd een leidinggevende aanwezig moet zijn. Dit is een duidelijk voorbeeld van de bescherming van een norm die niet strekt tot de belangen van de Slijtersunie, die namelijk ziet op het concurrentiebelang van de slijters. Maar de bestuursrechter geeft aan dat ook al strekt die norm niet tot de bescherming van de belangen van de Slijtersunie het hier gaat om gelijksoortige gevallen en daarmee sprake is van een geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel. Dit kan derhalve toch leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.